

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/25/2024
Identifikačné číslo spisu:	6118220295
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6118220295.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Mgr. A. V., narodenej XX. E. XXXX, M. N. XXXXX, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., Prešov, Duchnovičovo námestie 1, IČO: 50680552, proti žalovanej Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., Bratislava, Mlynské Nivy 1, IČO: 31320155, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Bratislava, Kýčerského 5, IČO: 36857513, o zaplatenie 929,76 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-8Csp/42/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2023 č. k. 8CoCsp/20/2023-371, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2023 sp. zn. 8CoCsp/20/2023 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Uznesenie Mestského súdu Bratislava IV č. k. B2-8Csp/42/2018-416 zo 04. januára 2024 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II - v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 07. februára 2023 č. k. 8Csp/42/2018-338 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol, že základnou argumentáciou žalobkyne v rámci jej procesného útoku bola absencia niektorých náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), ktorá spôsobuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozpor medzi zákonom č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy a smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/EZ v otázke členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov a uviedol, že je v danom prípade zo zmluvy o úvere zrejmá výška/druh/účel úveru, termín splatnosti prvej splátky, počet splátok, periodicita a termín splatnosti splátok ako aj celková čiastka ktorú mala žalobkyňa zaplatiť. Vychádzajúc z účelu smernice, a účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.

súd prvej inštancie uzatvoril, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Uvedené sa v plnom rozsahu podľa súdu prvej inštancie vzťahuje aj na otázku doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa súdu prvej inštancie v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na uvedené sú preto námietky žalobkyne o neurčitosti lehoty splatnosti irelevantné, keďže predmetná zmluva tento údaj ani nemusela obsahovať. Nad rámec uvedeného súd prvej inštancie skonštatoval, že z obsahu zmluvy vyplýva jej trvanie, čo spĺňa zákonné požiadavky jej určitosti.

1.2. K námietke žalobkyne, že žalovaná hrubo porušila svoju povinnosť zisťovať schopnosť spotrebiteľa uhrádzať poskytnutý úver súd prvej inštancie uviedol, že poskytnutie úveru žalobkyni ani za jej majetkových pomerov nezakladá hrubé porušenie povinnosti žalovanej konať s odbornou starostlivosťou, pretože to mala byť v prvom rade žalobkyňa, ktorá mala uvážiť, či je v jej možnostiach splácať úver, keďže ide o osobu s vysokoškolským vzdelaním pôsobiacu v oblasti finančných služieb, pričom na to nepotrebovala právnické ani ekonomické vzdelanie. Hrubé porušenie povinností žalovanou vylučuje podľa súdu prvej inštancie aj skutočnosť, že žalobkyňa úver pravidelne splácala a predčasne ho splatila.

1.3. Súd prvej inštancie ďalej na základe vykonaného dokazovania ohľadom žalobkyne namietanej nesprávnosti výšky RPMN uviedol, že dohodnutá voľiteľná služba (pravidelné zasielanie príjmu na Flexiúčet VÚB) bola dobrovoľná. Žalobkyňa tak nebola povinná na účely získania úveru splniť podmienky na uplatnenie benefitu, čím nebolo možné dospieť k záveru, že náklady na vedenie účtu mali byť zahrnuté do výpočtu RPMN. Napokon sa súd prvej inštancie nestotožnil ani s názorom žalobkyne o nesprávnej výške celkovej čiastky, keď matematický rozdiel 0,36 eura ide na ťarchu žalovanej.

1.4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. septembra 2023 č. k. 8CoCsp/20/2023-371 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok II.). Odvolací súd považoval skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožnil s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, tieto si osvojil v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkázal.

2.1. K odvolacej námietke žalobkyne ohľadom nesprávne podaného odporu odvolací súd uviedol, že aj keď žalovaná podala odpor elektronicky bez autorizácie, v rovnaký deň ho podala aj v listinnej podobe v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote. Súd tak postupoval podľa odvolacieho súdu správne, keď na odpor žalovanej prihliadol, keďže tento bol podaný v zmysle zákona o upomínacom konaní.

2.2. V prípade žalobkyňou namietaného nesprávneho posúdenia povinnosti žalovanej posúdiť schopnosť žalobkyne ako dlžníčky splácať spotrebiteľský úver sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie. Nad rámec argumentácie súdu prvej inštancie odvolací súd poukázal na fakt, že z ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa zisťovať údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave a súčasne prihliadať aj na údaje z registra alebo databázy. Z predloženej žiadosti o flexipôžičku sú podľa odvolacieho súdu nepochybne zrejmé údaje o príjme žalobkyne, jej inom úverovom zaťažení a rodinných pomeroch, na základe čoho nie je možné vyvodiť, že by uvedené údaje žalovaná neskúmala a hrubo porušila povinnosť veriteľa overiť si schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak žalobkyňa poukázala na to, že žalovaná nevzala do úvahy jej náklady na stravovanie a bývanie, bolo na nej, aby tieto uviedla v žiadosti. Na uvedené nemá podľa odvolacieho súdu vplyv ani rozsudok Súdneho dvora EÚ C-110/14. Ďalej odvolací súd uviedol, že v okolnostiach danej veci nezistil relevantný dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu pre pochybnosti nestrannosti, keď v danom prípade neexistovali žiadne relevantné obavy, že by nerozhodol nestranne, spravodlivo, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom a v súlade s výkladom právnych predpisov.

2.3. Odvolací súd sa rovnako stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva obsahuje správny výpočet RPMN, a preto nemôže byť považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Zasielanie príjmu na

Flexiúčet VÚB aj odvolací súd považoval len za podmienku na získanie určitého benefitu vo forme zníženia úrokovej sadzby, avšak poskytnutie úveru nebolo podmienené samotným otvorením takéhoto účtu. Odvolací súd ďalej konštatoval, že toto zmluvné dojednanie bolo fakticky na prospech žalobkyne ako spotrebiteľky a bolo len na jej dobrovoľnom uvážení, či ho využije, v žiadnom prípade sa tak nejednalo o tzv. povinnú službu potrebnú pre samotné získanie úveru.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. e) a f) CSP. V úvode svojho obsiahleho dovolania (62 strán) žalobkyňa len doslovne skopírovala doterajšie vyjadrenia oboch strán, zápisnice z pojednávania a vybrané body rozhodnutí nižších súdov. Následne zopakovala svoju doterajšiu argumentáciu o výške celkovej čiastky úveru a RPMN a uviedla, že odvolací súd vôbec nedal odpoveď na jej námietku, ktorá smerovala k tomu, že otvorenie a vedenie účtu bolo podmienkou získania úveru za ponúkaných podmienok. Rozhodnutie odvolacieho je tak podľa žalobkyne nedostatočne odôvodnené, keďže sa v rozpore s § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. a v rozpore s článkom 3 písm. g) Smernice 2008/48 nezaoberal tým, či náklady na zriadenie a vedenie bežného účtu neboli podmienkou na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok. Podľa dovolateľky je rovnako rozhodnutie odvolacieho súdu nelogické, keď zmätočne uvádza, že zasielanie príjmu na Flexiúčet VÚB považoval len za podmienku na získanie určitého benefitu. Žalobkyňa mala ďalej za to, že bola v konaní narušená rovnosť zbraní pri posudzovaní bonity dovolateľky, keď žalovaná netvrdila nič o tom, či a ako skúmala rodinný stav dovolateľky alebo iné výdavky (čo by podľa žalobkyne viedlo k zániku nároku na úroky a poplatky), namiesto toho túto činnosť vykonal odvolací súd. Týmto je podľa dovolateľky preukázané, že vo veci rozhodoval zaujatý senát odvolacieho súdu, ktorý mal byť pre zjavné nadŕžanie žalovanej z rozhodovania vylúčený. Ďalej sa podľa dovolateľky odvolací súd odklonil od rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13 bez uvedenia dôvodu tohto odklonu keď uviedol, že overovanie bonity preukázané v konaní je dostatočné. Rovnako podľa žalobkyne odvolací súd opomenul aplikovať iné ustanovenia vnútroštátneho poriadku, čím neskúmal, či je konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi alebo ide o obchádzanie/rozpor s právnymi predpismi. Dovolateľka mala za to, že odvolací súd preniesol celú povinnosť overovania bonity na spotrebiteľa, ktorý si má spočítať sám, či je schopný splácať úver, a nijak neaplikoval § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a z jeho porušenia ani nevyvodil sankciu. Z uvedeného sa žalobkyni javí, že odvolací súd koná jednostranne a jeho odôvodnenie je nepresvedčivé. Podľa žalobkyne sa odvolací súd ani nevysporiadal s argumentom, že v čase podpisu zmluvy bola žalobkyňa 2 roky po ukončení svojho vysokoškolského vzdelania, a teda jej ekonomické vzdelanie nemohlo byť také, že by malo prenášať dôkazné bremeno na žalobkyňu, prípadne by obsah povolania mal automaticky zakladať dodržanie povinnosti veriteľa. Dovolateľka ďalej uvádza, že sa z rozhodnutia nedozvedá, prečo má predčasné splatenie spotrebiteľského úveru preukazovať splnenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za jasné a zrozumiteľné. Skutočnosti uvádzané žalobkyňou v dovolaní nespĺňajú požiadavku prípustnosti dovolania, keď smerujú len proti odôvodneniu rozhodnutia. V prípade, ak by bol však dovolací súd názoru, že je dovolanie prípustné, považuje ho žalovaná za nedôvodné, keďže k žiadnemu znemožneniu uskutočňovať procesné práva žalobkyne neprišlo, a dovolanie je len neochota žalobkyne akceptovať právny názor súdu. Rovnako má žalovaná za to, že vzhľadom na fakt, že žalobkyňa poukazuje výlučne na tie dôvody, ktoré už namietala, nie je dovolanie prípustné ani podľa § 433 CSP. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP žalovaná uviedla, že žalobkyňou uvádzané dôvody pre vylúčenie sudcu (sudcov, čo žalobkyňa podľa žalovanej ani nekonkretizovala) majú svoj základ v procesnom postupe a rozhodovacej činnosti súdu, a sú výlučne jej kritickými subjektívnymi názormi, a preto nespĺňajú žiadne kritéria podľa § 49 CSP. Žalovaná ďalej poukázala na to, že dovolanie obsahuje už opakované argumenty, preto žalovaná odkazuje na svoje doterajšie jednotlivé vyjadrenia. K žalobkyňou tvrdným nedostatkom odôvodnenia rozhodnutia v otázke výkladu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.

žalovaná uviedla, že otázka, či je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, je ustálená judikatúrou Najvyššieho súdu SR (1VCdo/4/2022). Žalovaná považovala za potrebné poukázať na to, že závery súdu prvej inštancie k tejto čiastkovej otázke neboli žalobkyňou namietané v odvolaní. Žalovaná ďalej uviedla, že sa odvolací súd jasne a určitým spôsobom vyjadril aj k otázke výkladu § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Výužitie benefitu v podobe zľavy z úrokovej sadzby nebolo podľa žalovanej povinné ale dobrovoľné, pričom žalobkyňa v celom konaní neprodukovala jediný dôkaz o opačnom tvrdení. Podľa žalovanej nie je bez významu ani tá skutočnosť, že žalobkyňa vo vzťahu k tejto a viacerým čiastkovým otázkam rozširuje svoju argumentáciu až v dovolacom konaní. Následne žalovaná zopakovala svoju argumentáciu k podaniu odporu a k predzmluvnému skúmaniu bonity žalobkyne a uviedla, že skutočnosť, že žalovaná bonitu žalobkyne posúdila správne preukazujú samotné parametre a priebeh zmluvného úverového vzťahu. Žalovaná poukázala na to, že v konaní uniesla bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno, keď okrem samotnej zmluvy o úvere predložila aj žiadosť žalobkyne o poskytnutie úveru. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd odvolanie žalobkyne odmietol podľa § 477 CSP alebo zamietol v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie ako celok je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. e) a písm. f) CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. e) CSP

9. Podľa § 420 písm. e) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Najvyšší súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Do obsahu práva na nestranný súd patrí aj to, aby rozhodnutia v konkrétnej veci boli výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči

účastníkom postupoval nezáujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 71/97 a sp. zn. III. ÚS 36/2011). Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v občianskom súdnom konaní zaručené prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho pojednávania a rozhodnutia pre zaujatosť. Nestrannosť sudcu sa definuje ako absencia predsudku alebo zaujatosti, treba ju skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. treba zistiť osobné presvedčenie sudcu, ktorý vo veci koná, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. či sú poskytnuté dostatočné záruky na vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. Pri posudzovaní subjektívneho hľadiska nestrannosti sa predpokladá nestrannosť sudcu až do predloženia dôkazu opaku (Piersack v. Belgicko, rozsudok ESĽP z 01. októbra 1982).

12. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 a 3 CSP je sudca vylúčený z pojednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezáujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

13. Obsahom základného práva na pojednanie veci nestranným súdom je len povinnosť (nadriadeného) súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho pojednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (por. I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z pojednávania a rozhodovania pridelenej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezáujato a spravodlivo. Pri posudzovaní týchto dôvodov (ich analýze) v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu a inštruktívnu judikatúru ESĽP a Ústavného súdu SR k danej problematike. (Bajánková, Jana, § 49 [Dôvody vylúčenia]. In: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok, 2. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2022, s. 234 - 243).

14. Dovolací súd sa zaoberal námietkou dovolateľky, podľa ktorej mal vo veci rozhodovať zaujatý senát odvolacieho súdu, a preto mal byť tento senát podľa jej názoru z rozhodovania vylúčený. Dovolateľka svoju námietku odôvodnila tvrdením, že odvolací súd mal zjavne nadŕžať žalovanej, keď sám posudzoval otázku bonity dovolateľky, hoci žalovaná podľa jej názoru netvrdila skutočnosti týkajúce sa rodinného stavu či ďalších výdavkov dovolateľky. Takýto postup odvolacieho súdu dovolateľka považovala za zásah do zásady rovnosti zbraní a za prejav jeho zaujatosti.

14.1. Dovolací súd konštatuje, že uvedené tvrdenia dovolateľky nie sú spôsobilé založiť záver o zaujatosti sudcov v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Zaujatosti sudcu sa možno domáhať iba z dôvodov, ktoré vzbudzujú pochybnosti o jeho nezáujatom vzťahu k stranám konania, ich zástupcom alebo k prerokúvanej veci. Naopak, sa za dôvod na vylúčenie sudcu nepovažuje samotný spôsob, akým sudca hodnotil dôkazy alebo právne posúdil otázky relevantné pre rozhodnutie.

14.2. Z obsahu námietky dovolateľky je zrejmé, že spochybňuje právny názor a rozhodovací postup odvolacieho súdu, nie okolnosti nasvedčujúce jeho zaujatosti. Nesúhlas strany sporu so spôsobom, akým odvolací súd vyhodnotil skutkové zistenia alebo aplikoval právne normy, však nie je prejavom predpojatia alebo osobného vzťahu sudcu resp. členov senátu k veci či k stranám sporu, ale je imanentnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdu.

14.3. Dovolací súd preto dospel k záveru, že dovolateľkou tvrdené skutočnosti nepripúšťajú záver o zaujatosti dotknutého senátu odvolacieho súdu, a preto z nich nemožno vyvodiť existenciu dôvodu dovolania podľa § 420 písm. e) CSP. Keďže dovolateľka nepreukázala, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

15. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

17. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

18. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľka namieta najmä nedostatočné a nelogické odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v tom, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej základnými námietkami (najmä otázkou, či vedenie účtu bolo podmienkou získania úveru, a otázkou výpočtu celkovej čiastky úveru a RPMN). Ďalej namieta porušenie rovnosti zbraní pri skúmaní bonity, odklon od judikatúry Súdneho dvora EÚ a opomenutie vnútroštátnej právnej úpravy o posudzovaní bonity (§ 7 zákona č. 129/2010 Z. z.). Podľa nej odvolací súd preniesol dôkazné bremeno na spotrebiteľa a jeho úvahy sú nepresvedčivé.

19. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa súčasťou svojich odvolacích námietok učinila aj to, že súd prvej inštancie neaplikoval pri svojom rozhodovaní ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré bolo kľúčové pre posúdenie toho, či a akým spôsobom mal veriteľ skúmať úverovú bonitu žalobkyne pri poskytovaní úveru. Povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa je v našom právnom poriadku zakotvená v § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o transpozíciu čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“). Podľa tohto ustanovenia je veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Dôkazné bremeno preukázania splnenia povinnosti veriteľa posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nesie veriteľ. Veriteľ musí preukázať, že posúdenie bonity vykonal riadne, s odbornou starostlivosťou a so zohľadnením všetkých relevantných okolností súvisiacich s poskytovaním úveru.

19.1. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná neporušila svoju povinnosť skúmať schopnosť žalobkyne splácať úver. Podľa súdu bolo na žalobkyni, ako osobe s vysokoškolským vzdelaním a praxou vo finančných službách, aby sama zvažila, či je schopná úver splácať. Za vylúčenie hrubého porušenia povinností veriteľa považoval aj to, že žalobkyňa úver riadne a predčasne splatila. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil. Nad rámec toho uviedol, že podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ nemá povinnosť zisťovať všetky údaje o príjmoch, výdavkoch či rodinnom stave spotrebiteľa. Podľa odvolacieho súdu už zo žiadosti o úver vyplývali základné informácie o príjme, úverových záväzkoch a rodinných pomeroch žalobkyne, a preto nemožno tvrdiť, že žalovaná tieto údaje neskúmala. Ak žalobkyňa tvrdila, že banka nevzala do úvahy jej životné náklady, podľa súdu bolo na nej, aby ich uviedla v žiadosti. Odvolací súd tiež konštatoval, že jeho záver neovplyvňuje ani rozsudok SDEÚ C-110/14.

20. Z nálezu ústavného súdu z 12. februára 2025 sp. zn. II. ÚS 530/2024-39 vyplýva právny názor podľa ktorého, súd rozhodujúci vo veci je povinný (ex offio) sa vysporiadať so všetkými konkrétnymi okolnosťami prípadu a v rámci rozhodnutia spotrebiteľovi odôvodniť, prečo preskúmanie jeho bonity veriteľom (ne)bolo v súlade nielen so slovenskými právnymi predpismi, ale aj normami európskeho práva. Povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa je v našom právnom poriadku zakotvená v § 7 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom ide o transpozíciu čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica 2008/48“). Podľa tohto ustanovenia je veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Zákonodarca zdôraznil, že dôkazné bremeno pri overení toho, či si veriteľ splnil túto zákonnú povinnosť, je na strane veriteľa (§ 7 ods. 16 písm. b) za bodkočiarkou zákona č. 129/2010 Z. z.). Splnenie tejto povinnosti je však potrebné vnímať vo všetkých aspektoch súvisiacich s poskytovaním úveru. Povinnosť veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu je pre spotrebiteľa nepochybne viac než podstatná, pretože chráni spotrebiteľa pred rizikami nadmerného zadĺženia a platobnej neschopnosti [pozri rozsudok Súdného dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) LCL Le Crédit Lyonnais SA proti Fesihovi Kalhanovi z 27. marca 2014, C-565/12, bod 42]. Súdny dvor citovanú smernicu vykladá tak, že „existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že sa spotrebiteľ najmä z dôvodu nevedomosti nebude dovoľávať právnej normy určenej na jeho ochranu (Radlinger a Radlingerová rozsudok z 21. apríla 2016, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 65, ako aj citovaná judikatúra; rozsudok Súdného dvora OPR-Finance s.r.o. proti GK z 05. marca 2020, C-679/18, bod 22).

21. V kontexte uvedeného preto dovolací súd považoval za dôvodné namietané nevysporiadanie sa so všetkými podstatnými uplatnenými námietkami žalobkyňou v konaní, spojenými s právom na náležité odôvodnenie rozhodnutia, ako aj s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, na ktorú dovolateľka v odvolaní poukázala (§ 387 ods. 3 CSP). Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

22. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil

zistený skutkový stav.

23. Napokon aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

24. Súdny dvor v rozsudku z 18. decembra 2014 vo veci C-449/13 CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkausovej, Charline Bonatove, Florianovi Bonatovi, k povinnosti poskytnúť informácie pred uzavretím zmluvy, k povinnosti overiť úverovú bonitu dlžníka, k dôkaznému bremenu a k spôsobu dokazovania judikoval, že „ustanovenia smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa a jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných smernicou 2008/48; článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obvyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom; článok 5 ods. 6 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni, aby veriteľ poskytol spotrebiteľovi primerané vysvetlenia pred ohodnotením jeho finančnej situácie a potrieb, pričom sa ale môže ukázať, že ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa povedie k ich nevyhnutným zmenám, ktoré musia byť spotrebiteľovi poskytnuté s dostatočným časovým predstihom pred podpisom zmluvy o úvere bez potreby vypracovania konkrétneho dokumentu“.

24.1. Súdny dvor v rozsudku z 10. júna 2021 vo veci C-303/20 k výkladu čl. 8 smernice 2008/48 uviedol, že veriteľ je povinný posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá povinnosť môže prípadne zahŕňať nahliadnutie do príslušnej databázy. Cieľom tejto povinnosti je tiež posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytnutiu úveru nebonitným spotrebiteľom (C-449/13, C-58/18, C-679/18). Porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy. K uvedenému dovolací súd dodáva, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušenia, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (C-565/12).

25. Rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, keďže súd sa nevysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi a okolnosťami prípadu. Podľa vyššie citovaného nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 530/2024-39, má súd ex offio povinnosť vysporiadať sa vo svojom rozhodnutí so všetkými konkrétnymi okolnosťami prípadu a odôvodniť, či preskúmanie bonity spotrebiteľa veriteľom bolo v súlade so slovenskými právnymi predpismi a normami európskeho práva. V predmetnej veci sa súdy prvej aj odvolacej inštancie nevysporiadali s kľúčovými tvrdeniami žalobkyne, najmä s otázkou jej životných výdavkov, predchádzajúcej ekonomickej situácie a s argumentom, že dôkazné bremeno posúdenia bonity nesie veriteľ. Súd prvej inštancie nesprávne preniesol povinnosť overiť schopnosť splácať úver na žalobkyňu, keď argumentoval, že vzhľadom na jej vysokoškolské vzdelanie a pôsobenie vo finančných službách mala sama zvážiť svoju schopnosť splácania úveru. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil a nad rámec argumentácie prvostupňového súdu nesprávne obmedzil rozsah povinnosti veriteľa, keď tvrdil, že zákon neukladá povinnosť zisťovať výdavky či rodinný stav a že údaje zo žiadosti o úver boli dostatočné na preukázanie posúdenia bonity. Napriek tomu, že žalobkyňa vo svojej žiadosti uvádzala príjem len 150 eur, súd sa nevyjadril, ako bol tento príjem posúdený a či v tomto smere veriteľ posúdil schopnosť splácania úveru. Takýto postup súdov je v rozpore s § 7 ods. 1 zákona

č. 129/2010 Z. z., ktorý ukladá veriteľovi povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver, pričom je potrebné brať do úvahy dobu úveru, jeho výšku, príjem spotrebiteľa a prípadne účel úveru. Judikatúra Súdneho dvora EÚ (C-449/13, C-565/12, C-679/18) jednoznačne stanovuje, že posúdenie bonity je výlučná povinnosť veriteľa a nemožno ju prenášať na spotrebiteľa, ani zjednodušovať jeho posúdenie na základe údajov zo žiadosti. Pretože sudy sa nevysporiadali so všetkými relevantnými okolnosťami a argumentami, rozhodnutie je nepreskúmateľné a nie je možné overiť, či súd dospel k správne právnemu záveru. Z uvedených dôvodov je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na nové konanie, aby sa preukázateľne posúdila bonita žalobkyne v súlade s právom.

26. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s jej zásadnou argumentáciou týkajúcou sa správnosti výpočtu RPMN a celkovej čiastky úveru. Podľa jej názoru bolo otvorenie a vedenie bežného účtu u žalovanej nevyhnutnou podmienkou na získanie úveru za ponúkaných podmienok, a teda náklady spojené s týmto účtom mali byť zahrnuté do výpočtu RPMN podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. a článku 3 písm. g) Smernice 2008/48/ES. Žalobkyňa zdôraznila, že konajúce sudy obišli jej argument, ktorý nesmeroval k otázke dobrovoľnosti benefitu, ale k tomu, či bol bežný účet potrebný na získanie úveru za dohodnutých podmienok. Uviedla tiež, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nejasné a nelogické, keď uvádza, že zasielanie príjmu na účet bolo len podmienkou získania benefitu, bez toho, aby riadne posúdil, či táto povinnosť nebola fakticky previazaná so samotným poskytnutím úveru za zmluvných podmienok.

26.1. Súd prvej inštancie považoval predmetnú službu - zasielanie príjmu na Flexiúčet VÚB za dobrovoľnú a uviedol, že poskytnutie úveru nebolo touto službou podmienené. Z tohto dôvodu dospel k záveru, že náklady na vedenie účtu nemohli byť zahrnuté do výpočtu RPMN. Odvolací súd sa s týmto právnym názorom stotožnil, pričom uviedol, že ide len o podmienku na získanie benefitu v podobe zníženej úrokovej sadzby a že jej využitie bolo ponechané výlučne na dobrovoľnom rozhodnutí žalobkyne. Podľa odvolacieho súdu tak nešlo o povinnú službu potrebnú na získanie úveru.

26.2. Takéto odôvodnenie však neobstoí v rovine preskúmateľnosti rozhodnutia. Žalobkyňa v celom priebehu konania namietala, že poskytnutie úveru za deklarovaných podmienok, teda s uvádzanou úrokovou sadzbou a s uvedenou RPMN, bolo podmienené tým, že si zriadi a bude si viesť účet u žalovanej a že naň bude zasielať svoj príjem. Konajúce sudy mali preto povinnosť posúdiť, či zriadenie a vedenie účtu bolo alebo nebolo faktickou podmienkou poskytnutia úveru za dohodnutých podmienok, čo je kľúčové pre posúdenie, či náklady spojené s účtom patria do celkových nákladov spotrebiteľa podľa zákona a Smernice. Odvolací súd sa však s touto otázkou vôbec nezaoberal. Obmedzil sa len na všeobecné konštatovanie dobrovoľnosti benefitu bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom reagoval na tvrdenie žalobkyne, že bez účtu by úver nedostala za rovnakých podmienok.

26.3. Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak aj v tejto časti nepreskúmateľné, keďže neobsahuje odpoveď na podstatnú a právne relevantnú námietku žalobkyne. Odvolací súd nehodnotí charakter služby, neanalyzuje zmluvné podmienky vo vzťahu k tomu, či účet predstavoval nútenú službu viazanú na poskytnutie úveru. Bez takéhoto vyhodnotenia nie je možné preskúmať, či správne právne posúdil otázku zahrnutia nákladov do RPMN. Odôvodnenie odvolacieho súdu preto ani v tejto časti nespĺňa požiadavky na riadne a preskúmateľné rozhodnutie.

27. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd v súhrnne konštatuje, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP je nielen prípustný, ale aj dôvodný. Dovolací súd preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

28. Súd prvej inštancie uznesením č. k. B2-8Csp/42/2018-416 zo 04. januára 2024 rozhodol o výške priznanej náhrady trov konania, preto dovolací súd v súlade s ustanovením § 439 písm. a) CSP z dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu zrušil aj závislý výrok o trovách konania (R 73/2004).

29. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

30. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalobkyne, s tým, že pri posudzovaní splnenia povinnosti žalovanej postupovať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní úverovej bonity je potrebné komplexné zhodnotenie relevantných uplatnených námietok s prihliadnutím na právne závery uvedené v bodoch 20. až 25. tohto odôvodnenia. Overenie úverovej bonity predstavuje záruku pre spotrebiteľa v tom, že ho ochráni pred záväzkom, ktorý by v podstate nemohol splniť, ako aj poskytovateľa úveru, ktorý znáša riziko, že nezíska vrátenie dohodnutej sumy. Uvedené overenie je založené na vzájomných povinnostiach zmluvných strán. Na jednej strane, veriteľ musí získať dostatočné informácie potvrdzujúce platobnú schopnosť spotrebiteľa. Na strane druhej, spotrebiteľ musí lojálne spolupracovať a predpokladá sa, že pri predkladaní žiadaných informácií, koná opatrne a v dobrej viere. Komplexné posúdenie individuálnych skutkových okolností danej veci je nevyhnutné pre naplnenie cieľa smernice 2008/48, ktorým je zabezpečenie všetkým spotrebiteľom vysokú a rovnocennú úroveň ochrany a vytvoriť skutočný vnútorný trh prijatím vhodných opatrení na podporu splnenia predzmluvných povinností počas fáz úverového vzťahu s prihliadnutím na osobitný charakter spotrebiteľského vzťahu a trhu s úvermi. Zároveň bude jeho úlohou riadne a úplne preskúmať otázku, či vedenie účtu bolo faktickou podmienkou na získanie úveru za dohodnutých podmienok, a to v kontexte výpočtu RPMN a celkových nákladov spotrebiteľa. V ďalšom konaní odvolací súd bude povinný vyhodnotiť relevantné dôkazy, predovšetkým zmluvné podmienky a vo svojom rozhodnutí jasne odôvodniť, či náklady na vedenie účtu patrili medzi náklady povinné pre poskytnutie úveru.

31. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v súlade s § 453 ods. 3 CSP.

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.